

A mozikban is hódít!

RUDYARD KIPLING

a dzsungel
könyve

 COOL
SELECTION

RUDYARD KIPLING

a dzsungel könyve

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2016

MAUGLI FIVÉREI

*Keselyű hoz éjt reánk
és Mang, a denevér.
Karámban a csorda már,
Népünk vadászni jár.
Büszke fegyveriünk kísér:
Karom, fog, agyar.
Halld a szót! Vadássz egy jót!
A dzsungel törvénye szól.*

A dzsungel éji dala

Egy forró estén a Szioni-hegyekben, Farkas papa hét óra felé felébredt nappali szendergéséből. Vakarózott, ásított, lassan kinyújtotta négy mancsát – egyiket a másik után –, hogy kirázza belőlük a zsibbadtságot. Farkas mama négy, botladozó, nyivákoló kölyke fölött nyugtatta nagy szürke orrát. A hold besütött a farkascalád otthonául szolgáló barlang nyílásán.

– Hrrr! – mordult Farkas papa. – Ideje vadászni.

Éppen indulni készült, mikor egy bozontos farkok árnyéka suhant el a küszöb előtt, majd felnyűszített az eltéveszthetetlen hang:

– Szerencsével járj, farkasok vezére! Szerencsét és erős fogakat kívánok nemes ivadékaidnak is, hogy soha ne feledkezzenek el az éhezőkről ezen a világon.

A sakál volt – a tányérnyaló Tabaki. A farkasok Indiában megvetik Tabakit, mert mindig rosszat forral, pletykálkodik, és húscsapatokat meg bőrdarabkákat ás ki a falusi szemétdombok alól. De tartanak tőle, mert Tabaki kapja el legkönnyebben a dzsungelben a veszetséget, és akkor elfelejti, hogy mindenkitől retteg. Ilyenkor föl-alá rohangál az erdőben, és válogatás nélkül megharap mindenkit, aki az útjába kerül. Még a tigris is megfutamodik és elrejtőzik, ha a kis Tabaki veszett, mivel a veszetség a legrémésesebb dolog, ami vadállatot érhet. Mi emberek víziszornynak nevezzük, de ők devanának – őrzöngésnek – mondják, és menekülnek előle.

– Lépj hát be és nézz körül – vetette oda Farkas papa.
– De itt egy falatnyi étel sincs.

– Egy farkasnak talán nincs – felelte Tabaki –, de egy olyan nyápic teremtésnek, mint én, a száraz csont is pazar lakoma. A Gidur-log, a sakálnépség nem válogató.

Beoldalgott a barlang hátsó részébe, ahol egy őzbak még húsos csontjára bukkant, azzal letelepedett és boldogan nekiállt ropogtatni a végét.

– Köszönet az enivalóért – mondta a szája szélét nyalogatva. – Milyen szépek ezek a nemes gyermekek! Milyen nagy a szemük! Milyen fiatalok! Persze, persze, tudhattam volna, hogy a királyi gyermekek már kölyökkorukban is daliások.

Tabaki persze pontosan tudta, mint mindenki más, hogy nincs veszélyesebb, mint ha szembe dicsérik a gyerekeket. Elégedetten szemlélte Farkas mama és papa zavarát.

Tabaki egy darabig csöndben örvendezett alávalóságának, majd sunyi módon megjegyezte:

– Nagy Sir Kán elhagyta régi vadászterületét. Úgy mondta, hogy a jövő hónapban az itteni dombok közt óhajt vadászni.

Sir Kán, a tigris harminc kilométerre onnan, a Vaingunga folyó mellett élt.

– Nincs joga hozzá! – fakadt ki dühösen Farkas papa. – A dzsungel törvénye szerint nincs joga kellő figyelmeztetés nélkül elköltözni. Tizenöt kilométeren belül minden teremtet elriaszt, nekem meg mostanság kettő helyett kell vadásznom.

– Nem hiába hívta az anyja Lungrinak, Bénának – jegyezte meg Farkas mama csöndesen. – Születésétől fogva sántít az egyik lábára. Ezért ől csakis marhát. Most aztán a Vaingunga vidékén élő parasztok megharagudtak rá, erre idejön, hogy a mi parasztjainkat is haragra lobbantsa. Felhármazzák miatta az erdőt, amikor messze jár, mi meg a fiaink aztán futhatunk, ha ránk gyűjtják a füvet. Valóban nagy hálával tartozunk Sir Kánnak!

– Tolmácsoljam neki, hogy milyen hálásak vagytok?

– Kifelé! – mordult rá Farkas papa. – Kifelé és eredj vadászni az uraddal! Már épp elég bajt okoztál erre a napra.

– Megyek – mondta Tabaki nyugodtan. – Már hallani Sir Kán hangját a bozótban. Akár meg is tarthattam volna magamnak a hírt.

Farkas papa fülelt és meghallotta a lenti patak völgyből a tigris száraz, dühösen morgó bömbölését. Sir Kán nem fogott semmit, és nem törődött vele, ha ezt az egész dzsungel megtudja.

– Micsoda bolond! – mordult Farkas papa. – Ekkora zajjal kezdi az esti vadászatot! Azt képzeled, hogy az itteni őzbakok is olyanok, mint a Vaingunga partján a hízott marhák?

– Sss! Nem marhára, de nem is őzbakra vadászik ma éjjel – mondta Farkas mama. – Hanem emberre.

A bömbölés egyfajta zümmögő dörmögéssé szelődött, mintha a szélrózsa minden irányából jönne. Az ilyen zaj megriasztja a favágókat, a szabadban alvó cigányokat, és időnként egyenesen a tigris szájába kergeti őket.

– Emberre! – dohogott összes agyarát kivillantva Farkas papa. – Pfuj! Hát nincs elég féreg meg béka a vízgyűjtőkben, hogy kénytelen embert enni, ráadásul a mi földünkön?

A dzsungel törvénye semmit nem rendel el ok nélkül. Minden vadállatnak tiltja az emberevést, kivéve, ha a kölykét tanítja ölni, de akkor is kiköti, hogy a törzse vagy falkája területén kívül vadásszon. A valódi oka pedig az, hogy az emberevés előbb vagy utóbb a fehér ember megérkezését jelenti. Elefántháton jön fegyverekkel, barna emberek százai kísérik gongokkal, rakétákkal és fáklyákkal, és ezt minden vadállat megszenvedti a dzsungelben. Az állatok szerint ugyanis az ember a leggyöngébb, legvédtelenebb élőlény a világon, és nem nagy dicsőség az elpusztítása. Azt is beszélik – és ez igaz –, hogy aki embert eszik, rühes lesz és kihull a foga.

A morgás egyre hangosabb lett, végül teli torokból felharsant a támadó tigris bömbölése.

Aztán vonyítás hallatszott, Sir Kán torkából feltörő, tigrishez méltatlan vonyítás.

– Elhibázta – mondta Farkas mama. – Mi volt ez?

Farkas papa pár lépésre kiszaladt a barlangból és Sir Kán dühödő morgását és dörmögését hallgatta, miközben csörtegett a bozótban.

– Ennek a bolondnak csak annyi esze van, hogy beleugorjon a favágók tábortüzebe és megégesse a lábát – morogott fel Farkas papa. – Tabaki is vele van.

– Valami jön fölfelé a dombon – mondta, egyik fülét hegyezve Farkas mama. – Készülj!

A bozót bokrai kicsit megrezdültek, és Farkas papa ugrásra készen húzta össze maga alatt négy lábát. Aztán, ha valaki figyelte volna, a legcsodálatosabb dolgot látja az életben: mikor a farkas megtorpan ugrás közben. Még azelőtt neki-lódult, hogy látta volna, hogy mire vetődik rá, aztán meg igyekezett megálljt parancsolni magának. Az eredmény az lett, hogy jó másfél méter magasra felugrott, és csaknem ugyanoda érkezett, ahonnan elrugaszkodott.

– Ember! – vakkantotta. – Emberkölyök. Nézd!

Közvetlenül előtte az alacsony ágba kapaszkodva egy meztelen, barna csecsemő állt, épp hogy csak járni tudott – olyan gyöngye, gödröcskés apróság, amilyen még soha nem járt a farkasok tanyáján éjszaka. Bátran Farkas papa arcába nézett, és felkacagott.

– Ez emberkölyök lenne? – kérdezte Farkas mama. – Még sosem láttam. Hozd ide!

Ha szükséges, a farkasok saját kölykeiket is gyakran hurcolják, mint a hímes tojást, és bár Farkas papa állkapcsa összezárult a gyerek nyaka körül, egyetlen foga sem karcolta meg a bőrét, miközben letette őt a farkaskölyök közé.

– Milyen kicsi! Milyen csupasz és vakmerő! – mondta Farkas mama gyöngéden. A csecsemő utat tört magának a kölyök között, hogy meleg irhájához bújhasson. – Hohó! A többiekkel együtt szopik! Szóval ilyen egy emberkölyök. Dicsekedhetett valaha farkas azzal, hogy emberkölyköt nevelt az övéi között?

– Hallottam már ilyesmiről, de nem a mi falkánkban, és nem az én időmben – válaszolta Farkas papa. – Egyébként sincs bundája, és a lábam egyetlen mozdulatával megölhetném. De látod, félelem nélkül néz körül.

A barlang száján beáradó holdfényt Sir Kán hatalmas, szögletes feje és válla fogta el, miközben nyomakodott befelé. Mögötte Tabaki nyifogta:

– Jó uram, jó uram, itt ment be.

– Sir Kán, micsoda megtiszteltetés – mondta Farkas papa, de szeme szikrát hányt a dühtől. – Mivel szolgálhatok Sir Kánnak?

– A zsákmányomat! Az emberkölyök ide jött – jelentette ki Sir Kán. – A szülei elfutottak. Add ide nekem!

Sir Kán beugrott a favágók tüzébe, ahogy Farkas papa mondta, és most dühöngött, mert fáj a megperzselt lába. De Farkas papa tudta, hogy a barlang szája túl szűk ahhoz, hogy a tigris beférjen rajta. Már azon a helyen is, ahol állt, úgy összeszorult a két válla és a mellső mancsai, mintha egy ember hordóban próbálna harcolni.

– A farkasok népe szabad nép – mondta Farkas papa. – Csak a falkavezér parancsol nekünk, nem holmi csíkos bundájú marhatolvaj. Az emberkölyök a miénk, megöljük, ha úgy döntünk.

– Döntötök vagy nem döntötök! Hogy mersz döntésről beszélni? A bikára, melyet megöltem, csak nem álldogálok itt a kutyavackotok előtt, hogy a jogos tulajdonomért könyörögjek? Én szólok hozzád, Sir Kán!

A tigris bömbölése mennydörgésnek hatott a barlangban, Farkas mama lerázta magáról kölykeit és talpra ugrott, két szeme zöld ikerholdként világított a sötétben; állta Sir Kán villogó tekintetét.

– Itt én beszélek, Ráksa, a Démon. Az emberkölyök az enyém, te béna, az enyém! Senki nem öli meg. Élni fog, együtt jár a falkával, együtt vadászik a falkával; és végül, hallgass a szavamra, te csupasz kölykökre vadászó, békaevő halgyilkos, egyszer még rád fog vadászni. Most pedig

hordd el az irhátat, vagy a szambárra mondom, akit megöltem (mert én nem éhen veszett marhák húsával élek), bédában térsz vissza anyádhoz, te égett lábú, mint ahogy a világra jöttél! Eredj!

Farkas papa ámulтан nézte. Már csaknem elfelejtette azt az időt, mikor Farkas mamát becsületes harcban nyerte el őt másik farkas elől, mikor még ő is a falkával járt, és nem csak udvariasságból nevezték Démonnak. Sir Kán talán Farkas papával megküzdhetett volna, de Farkas mamával szemben bizonyosan alulmarad, mivel tudta, hogy ezen a terepen minden előny a nőstényfarkas oldalán áll, és úgyis halálíg folytatná a harcot. Morogva kihúzta hát fejét a barlang szájából, és amikor kiért, elüvöltötte magát.

– Minden kutya vonyíthat a saját portáján. De majd meglátjuk, mit szól a falka az emberkölyök dajkálgatásához. A kölyök az enyém, és a végén úgyis az én fogamra kerül, ti lompos farkú tolvajok.

Farkas mama zihálva hasalt vissza kölykei közé, és Farkas papa szigorúan megjegyezte:

– Sir Kán igazat beszélt. A kölyköt be kell mutatni a falkának. Még mindig meg akarod tartani, mama?

– Mi az, hogy! – horkant fel Ráksa. – Csúpaszon érkezett, éjszaka egyedül, éhesen; de nem volt benne egy csepp félelem sem! Látod, most is félrelökte az egyik kölykömet. Ha az a béna mészáros megölte volna, és visszafutott volna a Vaingungához, a parasztok bosszúból minden bűvőhelyünket szétdúlták volna! Még hogy megtartom-e? De még mennyire! Feküdj nyugodtan, kicsi béka. Maugli, mert Mauglinak, Békának foglak nevezni, és ha eljön az idő, te fogsz Sir Kánra vadászni, ahogyan ő vadászott rád.

– De mit szól majd a falka? – aggodalmaskodott Farkas papa.

A dzsungel törvénye világosan kimondja, hogy amikor egy farkas megházasodik, visszavonulhat a falkától, amelyhez tartozik. De amint a kölykök elég idősek, hogy a saját lábukra álljanak, el kell őket vinnie a falka gyűlése elé, amely általában havonta egyszer ül össze teliholdkor, azért, hogy a többi farkas is megismerhesse az ivadékokat. Miután szemügyre vették őket, a kölykök szabadon járhatnak, amerre akarnak. A falkához tartozó egyetlen felnőtt farkas sem ölheti meg őket: addig semmiképpen sem, míg el nem ejtették az első őzbakjukat. A gyilkos büntetése halál, akárhol találják rá; és ha belegondolunk, ez így van rendjén.

Farkas papa várt addig, míg a kölykök egy kicsit szaladni tudnak, aztán a falkagyűlés éjszakáján elvitte őket, Mauglit meg Farkas mamát a gyűlés sziklájára – egy kővel borított hegytetőre, ahol száz farkas is eltűnhetett szem elől. Akela, a nagy, szürke, magányos farkas, aki erejénél és ravaszságánál fogva a falkát vezette, teljes hosszában végignyúlt a szikláján. Alatta negyven vagy még több, mindenféle színű és méretű farkas gyűlt össze. Voltak itt szürkés bundájú vének, akik maguk is elbírnak egy őzbakkal, meg fekete, háromévesek, akik csak azt hiszik, hogy el tudnának bánni vele. A magányos farkas már egy éve vezette őket. Ifjúkorában kétszer esett farkasverembe, egyszer félholtra verve hagyták ott; úgyhogy kiismerte az emberek viselkedését és szokásait.

A sziklán nem sok fecsegésnek volt helye. A kölykök egymáson hemperegve ugrándoztak a kör közepén, amely körül a szülei ültek; időnként egy-egy vén farkas csendesen odament az egyik kölyökhöz, alaposan szemügyre vette, majd nesztelenül visszatért a helyére. Néha egy anya előrelódította kölykét a holdfénybe, hogy biztosan észrevegyék. Akela időnként elkiáltotta magát a szikláján:

– Ismeritek a törvényt! Ismeritek a törvényt! Nézzétek meg őket jól, farkasok!

És az aggodalmas anyák visszhangozták a kiáltást:

– Nézzétek meg őket jól, farkasok!

Végül, amikor elérkezett az idő – Farkas mama nyakán égnek meredt a szőr az izgalomtól – Farkas papa középre toltta Mauglit, a Békát, ahogy ők nevezték, aki ott üldögélt a holdfényben és csillogó kavicsokkal játszott.

Akela, fejét föl sem emelve a mancsairól, folytatta egyhangú kiáltását:

– Nézzétek meg őket jól, farkasok!

Lidérces bömbölés hallatszott a szikla mögül – Sir Kán kiáltása.

– A kölyök az enyém. Adjátok át nekem! Mit kezdene a szabad nép az emberek kölykével?

Akela a füle botját sem mozdította. Csak annyit mondott:

– Nézzétek meg őket jól, farkasok! Mi köze a szabad népnek bárki parancsához, aki nem tartozik a szabad néphez? Nézzétek meg jól!

A falka mély hangon morgott kórusban, de egy négyéves ifjú farkas odavetette Sir Kán kérdését Akelának.

– Mit kezdene a szabad nép az emberek kölykével?

Nos, a dzsungel törvénye kimondja, ha egy kölyök befogadása körül vita támad a falkában, akkor legalább két másik falkatagnak kell szólnia az érdekében, de az nem lehet sem az apja, sem az anyja.

– Ki emel szót ezért a kölyökért? – kérdezte Akela. – Ki emel szót a szabad népből?

Senki nem felelt, és Farkas mama felkészült, mert tudta, hogy ez lesz az utolsó harca, amennyiben küzdelemre kerül a sor.

Akkor az egyetlen olyan teremtmény, akinek bár nem farkas, szava volt a falka gyűlésén: Balú, a lomha barnamedve, aki a farkaskölyköknek tanítja a dzsungel törvényét, a vén Balú, aki arra jár-ke, amerre kedve tartja, mivel csak diót, gyökeret és mézet eszik, nos, Balú a hátsó lábára emelkedett és dörmögésbe fogott.

– Az ember kölyke... az ember kölyke? – kezdte. – Én szót emelek az emberkölyök érdekében. Nincs semmi baj az ember kölykével. Nem cifrázom a dolgot, megmondom az igazat. Hadd járjon a falkával, fogadjátok be a többi kölyökkel együtt! Én magam tanítom majd.

– Még valakire szükség van – jelentette ki Akela. – Balú szólt, ő a kölykeink tanítója. Ki emel szót Balú mellett?

Egy fekete árnyék szökkent be a körbe. Bagira volt, a fekete párduc, tetőtől talpig éjfelete bundában, de a párducfoltjai, ha úgy esett rá a fény, látszottak, mint a vizes selyem mintája. Mindenki ismerte Bagirát, és senki nem merészelt keresztezni az útját, mivel ravasz volt, mint Tabaki, vakmerő, mint a vadbivaly, és nyughatatlan, miként a sebesült elefánt. De hangja olyan bársonyosan zengett, akár a fáról csepegő vadméz, bőre puhább volt, mint a pehely.

– Akela, és ti, szabad nép – dorombolta –, nincs jogom szólni a gyűléseteken, de a dzsungel törvénye kimondja, ha kétség támad egy új kölyök életben maradásával kapcsolatban, a kölyök életét meg lehet váltani. Azt nem mondja ki törvény, hogy ki fizetheti meg ezt az árat, és ki nem. Igazam van?

– Jó! Jó! – mondták a fiatal farkasok, akik mindig éhesek voltak. – Hallgassátok Bagirát! A kölyköt váltságdíjért meg lehet venni. Ez a törvény.

– Tudom, hogy nincs jogom itt beszélni, de kérlek, engedjétek meg!

– Beszélj hát! – kiáltotta hűsz hang.

– Egy csupasz kölyköt megölni, gyalázat. Egyébként is nagyobb teljesítmény, ha már felnőtt. Balú szót emelt az érdekeben. Most Balú szavához hozzáteszek egy bikát, jó követet, nemrég zsákmányoltam. Alig nyolcszáz méterre van innen, nektek adom, ha elfogadjátok az emberkölyköt a törvény szerint. Van akadálya?

Sokan kiabáltak egyszerre.

– Mit számít? Úgyis elpusztul a téli esőzésekor. Halálra perzseli a nap. Mit árthat nekünk egy csupasz béka? Járjon csak a falkával. Hol az a bika, Bagira? Fogadjuk be az emberkölyköt!

És Akela száraz, öblös kiáltása hallatszott:

– Nézzétek meg őt jól, farkasok! Nézzétek meg jól!

Maugli még mindig elmerülten játszott a kavicsokkal, észre sem vette, mikor a farkasok egyenként odajöttek és szemügyre vették. Végre lementek valamennyien a megölt bikáért, és csak Akela, Bagira, Balú, és Maugli farkascsaládja maradt. Sir Kán még mindig bömbölt az éjszakában, mert nagyon dühös volt, hogy nem sikerült Mauglit megkaparintania.

– Üvölts, csak, üvölts – mondta Bagira a bajusza alatt –, egyszer eljön még az idő, mikor ez a kis csupasz jószág másmilyen nótát fakaszt belőled, ahogy én az embereket ismerem.

– Jól sült el a dolog – mondta Akela. – Az ember meg a kölykei nagyon okosak. Lehet, hogy valamikor még a segítségünkre lesz.

– Igen, majd a szükség órájában; mert senki sem vezetheti a falkát örökké – felelte Bagira.

Akela nem szólt semmit. Arra az időre gondolt, amely minden falka minden vezetőjének életében elérkezik,

amikor elhagyja az ereje, egyre gyengébb és erőtlenebb lesz, míg a többi farkas meg nem öli, és új vezére lesz a csapatnak – akit úgyszintén megölnék, amikor eljön az ő ideje.

– Vigyétek haza – mondta Farkas papának –, és neveljétek a szabad nép hasznára.

Így került hát Maugli a szioni farkasfalkába egy bika árért és Balú jó szaváért.

Most nyugodjatok bele, hogy tíz-tizenegy évet átugrunk, és csak találgathatjátok, milyen csodás életet élt Maugli a farkasok között, mert ha leírnám, sok-sok könyvet megtöltene. Együtt cseperedett fel a kölykökkel, bár ők már akkor felnőtt farkasok voltak, mikor ő még csak alig nőtt ki a gyerekkorból. Farkas papa megtanította mindenre, amit tudott, a dzsungelbeli dolgok értelmére, míg végül a fűben minden zizzenés, a meleg éjszakai levegő minden fuwallata, a feje fölött a bagoly minden huhogása, a denevér karmának minden kaparászása, mikor megkapaszkodik egy fán, minden kis halacska csobbanása a tavacskában jelentéssel bírt számára. Olyan jól kiismerte magát az őserdőben, mint ahogy a kereskedő a boltjában. Mikor éppen nem tanult, kinn ült a napon és aludt, majd evett és megint aludni tért. Mikor piszkosnak érezte magát, vagy melege lett, megmártózott az erdei tavakban; ha mézet kívánt (Balú elárulta neki, hogy a méz és a dió épp olyan kellemes, mint a nyers hús), felmászott érte, mert Bagira megtanította, hogyan csinálja. Bagira elnyúlt egy ágon és odaszólt neki:

– Gyere, kicsi testvérem!

Maugli először úgy mászott, mint a lajhár, de később olyan bátran lendült ágról ágra, akár egy szürke majom. Elfoglalta helyét a gyűlés szikláján, mikor a falka összegyűlt, és felfedezte, ha bármelyik farkasra ránéz, az kénytelen

lesütni a szemét. Ezt sokszor mulatságból is gyakorolta. Máskor barátai mancsából húzkodta ki a tüskéket, mivel a farkasok rettentően szenvedtek a bundájukba akadt tüskéktől és tövisektől. Éjszakánként lement a dombról a megművelt földekre, és kíváncsian szemlélte az embereket a kunyhóikban, de nem bízott bennük, mivel Bagira megmutatott neki egy csapóajtóval ellátott ládát, amelyet olyan ravaszul rejtettek el a dzsungelben, hogy majdnem belesétált, és elmondta, hogy ezt csapdának hívják. De a legjobban Bagirával szeretett kóborolni a sötét, meleg erdő mélyén, átaludni az álmosító nappalt, és éjszaka figyelni, hogyan vadászik Bagira. Ő, ha kellett, ha nem, ölt, amikor éhes volt, és Maugli is így tett – egyedül a marhák nemzetségét kímélte. Mikor elég idős lett ahhoz, hogy megértse a dolgokat, Bagira elmondta neki, hogy soha ne bántsa a marhákat, mivel egy bika árán került be a falkába.

– Tiéd az egész dzsungel – magyarázta Bagira –, és megölhetsz bármit, aminek elpusztításához elég erős vagy; de a bika kedvéért, amely megváltott, sose szabad marhát ölnöd és enned: sem öreget, sem fiatal. Ez a dzsungel törvénye.

Maugli hűen követte a törvényt.

Egyre erősebb és erősebb lett, mint minden olyan fiú, aki nem tudja, hogy éppen tanul, és nem törődik mással a világon, csak azzal, hogy mivel tömje tele a hasát.

Farkas mama egyszer-kétszer említette, hogy Sir Kánban nem lehet megbízni, és hogy egy napon meg kell ölnie a tigris. De ahogy egy fiatal farkas a nap minden órájában emlékezett erre a tanácsra, Maugli megfeledkezett róla, hiszen csak egy kisfiú volt – bár farkasnak mondta volna magát, ha képes lett volna bármiféle emberi nyelven megszólalni.

Sir Kán folyton keresztezte az útját a dzsungelben, mivel Akela egyre öregebb és gyengébb lett, a béna tigris meg

összebarátkozott a farka fiatalabb tagjaival, akik követték a maradékért. Ezt Akela ereje teljében sosem tűrte volna. Aztán Sir Kán hízelgett nekik, majd azon csodálkozott, hogy ilyen kitűnő ifjú vadászokat hogyan vezethet egy haldokló farkas meg egy emberkölyök.

– Azt beszélük – szokta mondogatni Sir Kán –, hogy a tanácsban nem mertek a szeme közé nézni.

A fiatal farkasok csak dühösen morogtak.

Bagira, akinek mindenre volt szeme és füle, tudott a dologról, és egyszer-kétszer említette Mauglinak, hogy Sir Kán egy napon megöli. De Maugli válaszul csak nevetett.

– Velem van a farka, és itt vagy nekem te is, meg Balú, aki lusta ugyan, de értem egy-két csapást azért még kioszt. Mitől kellene tartanom?

Egy meleg nyári napon új hír ütötte meg Bagira fülét. Talán Ikki, a tarajos sül mondta el neki; de szólt Mauglinak, mikor a dzsungel mélyén tanyáztak, és a fiú feje Bagira csodás, fekete szőréen nyugodott.

– Kicsi testvér, hányszor mondtam, hogy Sir Kán az ellenséged?

– Ahány dió nő azon a pálmán – válaszolta Maugli, aki természetesen nem tudott számolni. – Mi van? Álmos vagyok, Bagira, és Sir Kán csak ugyanolyan hosszú farkú fecsegő, mint Mao, a páva.

– Nem ez a megfelelő idő az alvásra. Balú tudja; én is tudom; a farka is tudja; még a buta, buta őz is tudja. Neked is mondta Tabaki.

– Hohó! – kiáltott fel Maugli. – Tabaki nemrég jött oda hozzám, csupasz emberkölyöknek csúfolt, és azt mondta, arra se vagyok jó, hogy szarvasgombát ássak. De elkaptam Tabaki farkát és kétszer a pálmafához csaptam, hogy móresre tanítsam.

– Ostoba cselekedet volt, bár Tabaki bajkeverő, de me-sélhetett volna olyasmit, ami téged is közelebről érdekel. Nyíljon már ki a szemed, kicsi testvér. Sir Kán nem merészel megölni a dzsungelben. De ne feledd, Akela nagyon öreg, és nemsokára eljön az idő, amikor nem lesz képes megölni az őzbakot, s akkor már nem ő lesz a vezér. A farkasok kö-zül sokan, akik szemügyre vettek, mikor először hoztak a tanács elé, már túl öregek. A fiatalok abban hisznek, amire Sir Kán tanítja őket, vagyis hogy az emberkölyöknek nincs helye a falkában. Nemsokára férfi lesz belőled.

– És egy férfi nem járhat a testvéreivel? – kérdezte Maugli.
– A dzsungelben születtem. Alávettem magam a dzsun-gel törvényeinek, és nincs olyan farkas közülünk, akinek a mancsából ne húztam volna ki tüskét. Ők a testvéreim!

Bagira teljes hosszában kinyújtózott, majd félig lehunyta a szemét.

– Kicsi testvér – mondta –, nyúlj csak be az állkapcsom alá.

Maugli erős, barna kezét Bagira bársonyos álla alá dugta, ahol a hatalmas, hullámozó izmok és a csillogó szőr rejtéké-ben egy kis kopasz foltra lelt.

– A dzsungelben senki nem tudja, hogy én, Bagira viselem ezt a jelet – a nyakörv jelét. Igen, kicsi testvér, az emberek között születtem, ott halt meg az anyám – az udajpuri kirá-lyi palota ketrecében. Ezért fizettem meg érted a váltságdíjat a gyűlésen, amikor még csak csupasz kölyök voltál. Igen, én is az emberek között születtem. Sose láttam a dzsungelt. Vaslapáttal etettek a rácsok mögül, míg aztán egy éjjel meg-éreztem, hogy Bagira vagyok, a párduc és nem az emberek játékszere. Mancsom egyetlen csapásával letörtem az ostoba zárat. Mivel ismerem az emberek szokásait, veszedelmesebb lettem a dzsungelben Sir Kánnál is. Nem így van?

– De igen – felelte Maugli. – Az egész dzsungel retteg Bagirától, kivéve Mauglit.

– Ó, te emberkölyök vagy – mondta a fekete párduc nagyon gyöngéden. – És ahogy én visszatértem a dzsungelbe, végül neked is vissza kell menned az emberek közé, a testvéreid közé, ha addig nem ölnek meg a gyűlésen.

– De miért, miért akarna bárki megölni? – kérdezte Maugli.

– Nézz rám – kérte Bagira. Maugli keményen a szeme közé nézett. A nagy párduc egy fél pillanat múlva kénytelen volt félrefordítani a fejét.

– Ezért – mondta, és odébb tette mancsait a leveleken. – Még én sem tudok a szemed közé nézni, pedig én az emberek között születtem, és szeretlek, kicsi testvér. A többiek gyűlölnek, mert nem állják a pillantásodat; mert bölcs vagy, mert kihúzod a lábukból a tüskéket; mert ember vagy.

– Nem tudtam ezekről a dolgokról – komorult el Maugli és összeráncolta sűrű, fekete szemöldökét.

– Hogy szól a dzsungel törvénye? Először üss, aztán beszélj. Az elővigyázatlanságodból is látszik, hogy ember vagy. De légy okos! Nagyon jól tudom, ha Akela legközelebb elszalasztja a zsákmányt, és minden őzbakvadászat egyre többet vesz ki belőle – a falka ellene fordul, aztán pedig ellened. Dzungelgyűlést tartanak a sziklán, és aztán... aztán... Ez az! – kiáltott fel Bagira, és talpra szökkent. – Menj le gyorsan a völgybe az emberek kalyibáihoz, és hozd el a vörös virágot, amely ott nő, úgyhogy mire elérkezik az idő, még nálam és Balúnál, vagy a téged szerető falkatagoknál is hatalmasabb barátod lesz. Hozd el a vörös virágot!

Vörös virágon Bagira a tüzet értette: a dzsungel egyetlen lakója sem hívta a tüzet a rendes nevén. Minden vadállat retteg tőle, és félelmükben százféle módon nevezik el.

– A vörös virágot? – kérdezte Maugli. – Ami kint nő a kunyhóik előtt a félhomályban? Majd szerzek.

– Így beszél az ember kölyke – jelentette ki Bagira büszkén. – Ne feledd, hogy kis edényben nő. Szerezz egyet gyorsan, és tartsd magadnál, ha szükség lesz rá.

– Jó – mondta Maugli. – Megyek. De biztos vagy benne, Bagira, egészen bizonyos, hogy mindez Sir Kán műve? – kérdezte karját a párdúc pompás nyaka köré fűzve, mélyen a szemébe nézve Maugli.

– A letört zárra, amely megszabadított, mondom neked, kicsi testvér.

– Akkor a bikára, amely megváltott, megfizetek Sir Kánnak, és még egy kis ráadást is adok – mondta Maugli és elszökdécselt.

– Ilyenek az emberek. Minden ember – morogta Bagira magában, miközben újból lefeküdt. – Ó, Sir Kán, sose volt keserevőbb vadászatom, mint az a tíz évvel ezelőtti békavadászat.

Maugli messze-messze bent járt az erdőben, kitartóan futott, szíve forró lett a mellkasában. Mire leszállt az esti köd, elérkezett a barlanghoz, mély lélegzetet vett és lepillantott a völgybe. A kölykök kint voltak, de Farkas mama a barlang mélyén tanyázott, és már a lélegzetvételéről tudta, hogy bántja valami az ő kis békáját.

– Mi a baj, fiam? – kérdezte.

– Valami denevérfecsegés Sir Kánról – kiáltotta vissza Maugli. – A felszántott földek körül vadászom ma. – Ezzel belevetette magát a sűrűbe a patak felé, a völgyben. Ott füllett, mert meghallotta a vadászó falka üvöltését, hallotta az üldözött szambár szavát, és a harcra kész őzbak horkanását. Aztán a fiatal farkasok gonosz, keserű üvöltését:

– Akela! Akela! A magányos farkas mutassa meg az erejét. Helyet a falka vezérének! Ugorj, Akela!

A magányos farkas ugrott, és elhibázta a fogást, mivel Maugli hallotta a fogak koccanását, aztán a szambár hördülését, amint felrúgta a mellső lábával.

Nem várt, hanem továbbsietett; az üvöltözés lassan elhalkult mögötte, amint futott a termőföldek felé, ahol a falubeliek laktak.

– Bagira igazat beszélt – lihegte, miközben elhelyezkedett a marhák takarmánya között, az egyik kunyhó ablaka közelében. – Holnap érkezik el a nagy nap Akelának, és nekem is.

Aztán arcát az üvegre nyomta és a tűzhelyen pislákoló tüzet figyelte. Láta a gazda feleségét, amint felkel, és fekete széndarabokkal táplálja a tüzet éjszakára. Aztán mikor eljött a reggel, és a köd fehér lett és hideg, meglátta, hogy az emberek gyereke felvesz egy belül sárral kitapasztott, fonnott edényt, megtölti vörösen izzó faszéndarabokkal, a ruhája alá rejti, és kimegy ellátni a teheneket az istállóban.

– Ennyi az egész? – csodálkozott Maugli. – Ha egy kölyök is képes rá, akkor nincs mitől tartani.

Így aztán elfutott a sarokig, szembe találkozott a fiúval, kikapta kezéből az edényt és eltűnt a ködben, miközben a gyerek üvöltött a félelemtől.

– Olyanok, mint én – mondta Maugli az edénybe fújva, ahogy az asszonytól látta. – Ez a valami is meghal, ha nem adok neki enni.

Azzal ágakat és száraz fakérget dobott a vörös anyagra. A hegyre vezető út felénél találkozott Bagirával; a reggeli harmatcseppek holdkőként csillogtak a bundáján.

– Akela elhibázta – mondta a párduc. – Múlt éjjel meg kellett volna ölniük, de téged is akarnak. A hegyen kerestek.

– Lenn voltam a szántóföldeken. Készen állok. Nézd! – Maugli feltartotta az edényt.

– Remek! Láttam, hogy az emberek száraz ágat dugnak bele, és a vörös virág kivirágzik a végén. Nem félsz?

– Nem. Miért félnék? Most már emlékszem, hacsak nem álom volt, hogy mielőtt farkassá lettem, ott feküdtem a vörös virág mellett. Meleg volt és kellemes.

Maugli egész nap ott ült a barlangban, és őrizte a tüzet, száraz ágakat dobált az edénybe, és figyelte, mi történik. Talált egy megfelelő ágat, és mikor este Tabaki megjelent és elég durván közölte vele, hogy várják a gyűlés sziklájánál, addig nevetett, míg Tabaki elhordta az irháját. Aztán Maugli még mindig nevetve elindult a gyűlésre.

Akela, a magányos farkas a sziklája mellett feküdt annak jeleként, hogy a falkavezérség vitatott, és Sir Kán a maradékát zabáló farkasokkal együtt nyíltan fel-alá parádézott. Bagira Maugli közelében hevert, és Maugli a két térde között tartotta a tüzes edényt. Amikor valamennyien összegyűltek, Sir Kán emelkedett szólásra, amit soha nem merészelt volna megtenni, mikor Akela ereje teljében volt.

– Nincs joga – suttogta Bagira. – Mondd meg! Kutya az apja. Meg fog rettenni.

Maugli talpra szökkent.

– Szabad nép! – kiáltotta – Sir Kán vezeti a falkát? Mi köze a tigrisnek ahhoz, hogy ki lesz nálunk a vezér?

– Mivel láttam, hogy a vezérség kérdése még nem eldöntött, és felkértek, hogy szóljak... – kezdte Sir Kán.

– Kicsoda? – kiáltotta Maugli. – Valamennyien sakállok lennénk, akik ennek a marhazabáló mészárosnak hízelgünk? A falka vezetése kizárólag a falkára tartozik.

Közbekiabáltak néhányan:

– Hallgass, te csak emberkölyök vagy!

– Hadd szóljon. Megtartotta a törvényeinket.

Végül a falka vénei mennydörögték:

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Beszéljen a halott farkas!

Mikor a farkavezér elhibázza a zsákmányát, míg él, halott farkasnak nevezik, de ez nem tart sokáig.

Akela fáradtan felemelte a fejét.

– Szabad nép, és ti is, Sir Kán sakáljai! Tizenkét éve vezetem a vadászataitokat, és ezalatt az idő alatt, senki nem esett csapdába és nem is nyomorodott meg. Most elvitettem a zsákmányt. Tudjátok, hogyan játszottak össze. Tudjátok, hogy fiatal őzbak nyomára vezettek, hogy kiderüljön a gyöngeségem. Okosan kitervelték. Jogotokban áll megölni itt és most, a gyűlés szikláján. Azt kérdem, ki jön végezni a magányos farkassal? A dzsungel törvénye szerint jogom van arra, hogy egyenként szálljak szembe veletek.

Hosszú pusmogás kezdődött, mivel egyetlen farkas sem mert kiállni élethalálharcra Akelával. Akkor Sir Kán bődült fel.

– Hah! Mit törödtök a fogatlan bolonddal? Az a sorsa, hogy meghaljon. Az emberkölyök élt túl sokáig. Szabad nép! Ő kezdettől fogva az én zsákmányom volt. Adjátok nekem! Elegem van ennek az ember-farkasnak az ostobaságából. Tíz évig lábatlankodott a dzsungelben. Adjátok nekem az emberkölyköt, vagy mindig itt vadászom, és nektek egyetlen csontot sem adok. Ő ember, ember kölyke, és én a csontom velejéig utálok!

A farka nagyobbik fele ezt üvöltötte:

– Ember! Ember! Mi közünk az emberhez? Menjen az övéi közé.

– És az összes falusit ellenünk fordítsa? – kiáltotta Sir Kán. – Nem, adjátok csak nekem! Ember, és egyikünk sem képes a szeme közé nézni.

Akela újból felemelte a fejét és így szólt:

– A mi ételünket ette. Velünk aludt. Felhajtotta nekünk a vadat. A dzsungel egyetlen törvényét sem szegte meg.